

vil ogsaa slaa til, dersom man benyttede Nettoberegningen i Stedet for Bruttoberegningen for den forsikredes Forpligtelser. Men ved Benyttelsen af Bruttoberegningen vil den forsikrede ikke i det af mig anførte Tilfælde — Livsvarig Livsforfikring — i de første tre Aar kunne faa noget som helst Tilgodehavende hos Anstalten, tværtimod, han figurerer med negative Godtgørelsesværdier ved den Beregning, der foretages. Først i det fjerde Aar bliver der en lille Differens i hans Favn. En tredje Ting tyder fremdeles paa, at det har været Meningen i 1870, at det skulde være en Nettoberegning af den forsikredes Forpligtelser og ikke en Bruttoberegning, som Anstalten skulde foretage. Det er nemlig den Omstændighed, at saaledes som § 10 fortolkes, vil en Mand, som ikke kan betale sin Præmie, og som har f. Eks. en Ven, der vil laane ham de nødvendige Midler for at gøre et saadant Indstud i Anstalten, at han bliver fri for sine Forpligtelser mod Anstalten fra samme Dødsdag, som han har betalt et saadant Indstud, at han altsaa afgør sine tilbagestaaende Forpligtelser ved Indstud for den tilbagestaaende Del af sin Levetid, hvor til Anstalten har Tariffer, saa vil en saadan Mand, siger jeg, naar han henvender sig til Anstalten den næste Dag og beder om at faa sin Police hævet, ikke blot naturligtvis faa det tilbage, han har laant af sin Ven, men han vil desuden faa et betydelig større Beløb tilbage, end dersom han havde anmodet om at faa sin Forsikring hævet, forinden han havde indbetalt det nævnte Indstud. Ved Nettometodens Anvendelse vilde han derimod, hvis han brugte denne Trafik, kun have Tab af den; Det er altsaa kun, fordi Anstalten benytter Bruttometoden, man kan komme til saa modsigende Resultater. Den højtærede Minister sagde, at der i Motiverne til § 10 var Tale om Begrænsninger, at jeg nok havde citeret rigtigt, men at der dog var tilføjet, at den løbende Beregning dog skulde være med visse Begrænsninger ifølge Motiverne. Dette er ganske rigtigt; Paragraffen indeholder jo ogsaa saadanne Begrænsninger; jeg selv foreslaar ogsaa en meget vigtig Begrænsning i det, jeg fremførte for Ministeren i Udvalget. Men jeg skal dog endnu gøre opmærksom paa, at efter min Mening viser Udtrykket „Begrænsninger“ i Lovens Motiver paa et ganske andet Sted. § 10 indeholder adskillige Begrænsninger, og en af dem lyder saaledes, at der maa iagttages, naar en ophævet Forsikring ombyttes med en ny Forsikring mod Kapitalindstud, at denne da skal være af samme Art og vedkommende

samme Person, og at Tidspunktet for Opførelsen vel kan rykkes længere ud, men ikke nærmere, uden under Forudsætning af, at denne Forandring kan ske uden Tab for Anstalten. Det er denne Begrænsning, som Motiverne sigte til efter min Mening, og det er en meget væsentlig Begrænsning. Naar jeg yderligere skulde finde et Argument, foruden alle de mange andre, for, at Nettometoden har været den tilføjede, dengang man fik Loven, vil jeg finde det i den højtærede Ministers eget Forslag i Dag om at ophæve Helbredstillæggets Belastning ved Udtrædelsen. Det er en Konsekvens, som Anstalten har været nødt til at trække, naar den overhovedet vilde anvende Bruttoberegningsmetoden; man har ikke kunnet undgaa, naar man vilde belaste den udtrædende med Drifts- og Sikkerhedstillæg, at føle sig logisk tvungen til ogsaa at belaste ham med Helbredstillæg, og det er det, som i Aarenes Løb endogfaa er, om jeg saa maa sige, faldet Anstalten for Brystet. Man har sagt, som Ministeren her nylig sagde, og som det er sagt i det andet Ting, at det var en ubillig og urimelig Fremgangsmaade, og derfor kommer man nu og ønsker, at den skal falde bort, saa at vedkommende forsikrede fremtidig ikke skal belastes med disse Helbredstillæg, fordi Belastningen jo egentlig vil sige, at han i de allerfleste Tilfælde ikke fik nogen, i alt Fald ikke nogen nævneværdig Godtgørelse. Jeg beklager, at Anstalten, naar man nu altsaa har foreslaaet denne Forandring, som fra alle Sider erkendes for nødvendig, saa dog har gjort Forslaget saaledes, at der er Mulighed for, at den hele Lømpelse kan blive illusorisk. Det kan ske, fordi Helbredstillægget kun foreslaas bortskåret for de Personer, som endnu ikke have afgjort deres Gjæld til Anstalten. Det er nemlig efter Lovforslaget umuligt at godtgøre dem noget, som have afgjort deres Tilgodehavende til Anstalten; thi man kan ikke bortskære noget af det Tilgodehavende for Anstalten, som ikke findes. Der burde altsaa have været en Bestemmelse om, at naar en Person havde opfyldt sin Forpligtelse over for Anstalten, havde betalt alle de Præmier, han skylder, paa samme Tid, som han var forfikkret med Helbredstillæg, da skulde der ved Løggørelsen til Anstaltens Forpligtelse lægges et Beløb, for at der skulde blive Retfærdighed, medens nu kun de Personer, som ikke have betalt fuldt, og som derfor i Grunden fortjene mindre Hensyn fra Anstaltens Side, faa godt af den ny § 2. Naar, dette vil nu ikke kunne føre til, at Bestemmelsen i og for sig bliver illusorisk.